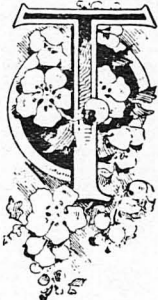

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α λόγια αυτά της κ. Λιναρδὴ παραξένεψαν τὴν ὑπερέτρια.

— Ἡ Λίνα; ψιθύρισε.

— Ναι, ποῦ εἶνε ἡ Λίνα; Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου; Ξαναρώτησε μ' ἀγωνία ἡ κ. Λιναρδὴ.

— Μὴν ἀνησυχήτε, κυρία. Ἐδῶ θὰ εἶνε...

— Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶνε ἐδῶ. Τῆς φώναξα. Ἄν ἦταν ἐδῶ, θάπρετε κοντά μου. Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου; Τὸ παιδί μου...

— Ἰσως νὰ βγῆτε κ' αὐτὴ γιὰ τὸ γιαντὸ, εἶτε ἡ ὑπερέτρια. Ἦσυχάστε, κυρία, θὰ τρέξω νὰ μῶθο...

— Ἄκουσα ἕνα κρότο μέσα στὸ σπίτι, συνέχισε μὲ ὑπόκωφον φωνὴ ἡ κ. Λιναρδὴ.

Ἦταν κῆρυξ ἄν πυροβολισμοῦ. Θέλω νὰ μῶθο ἄμέσως, τί συμβαίνει. Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου;...

Ἡ ὑπερέτρια ἄρχισε νὰ κλαίει. Μολαταῦτα, παρ' ὅλη τῆς τὴ λύπη, δὲν ἔδωσε καὶ τόση σημασία στὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Τὸ ἀπέδωσε στὴν δεινὴ ψυχρὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκόταν ἡ κακὴν τυχη μητέρα...

Ἄν ἡ Λίνα δὲν ἦταν στὸ σπίτι, θάξε βγεῖ ἀσφαλῶς νὰ φωνάξη τὸ γιαντὸ. Ποῦς θὰ πυροβολοῦσε μέσα στὸ σπίτι καὶ γιαντὶ;

Ἡ κ. Λιναρδὴ, βλέποντας τὴν ὑπερέτρια νὰ στέη συλλογισμένη, τρώμαξε περισσότερο καὶ τινάχτηκε ἀπότομα, θέλοντας νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε κ' αὐτὴ τὴ φορὰ. Ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν, σοφιστήθηκε κάτω, ἀφίροντας ἕνα πιγμένο βογγητό...

Ἡ ὑπερέτρια ἔσκηψε ἀπὸ πάνω τῆς ἀνήσυχη, τρομαγμένη. Τῆς ἔδωσε νὰ πῆ λίγο νερὸ κ' ἕστερα ἄρχισε νὰ τῆς λέη ὅτι τῆς ἐρχόταν στὸ νοῦ, γιὰ νὰ τὴν καθισχύσασθ.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς χτύπησε κάτω ἡ πόρτα.

Ἡ ἀρρωστὴ ἀνοίξε τὰ μῆλια τῆς καὶ τὰ σπύλωσε πάνω στὴν ὑπερέτρια, γεμάτα ἀγωνία, γυμὰτα ἀντακουσθένια.

— Τὸ παιδί μου!... φώναξε. Εἶνε τὸ παιδί μου, ἡ Λίνα μου. Μπορεῖ νάνα κ' ἡ Λίνα μου... Μπορεῖ νὰ μὲ λυτήθηκε ὁ Θεὸς καὶ νὰ μού τὴν ἔσωσαν. Λίνα..., Λίνα..., παιδιά μου!... Τρέξε, τρέξε νὰ δῆς γρήγορα.

Ἡ ὑπερέτρια κατέβηκε κάτω, πηδώντας τρία—τρία τὰ σκαλοπάτια. Ἄνοιξε μὲ χτυπητό τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ γιαντὸ.

Εἶχε γεννηθῆ καὶ σ' αὐτὴ ἡ ἴδια ἐπίδα ποῦσε γεννηθῆ καὶ στὴν καρδιά τῆς κυρίας τῆς καὶ ἡ ἐμφάνισι τοῦ γιαντροῦ, τὸν ὁποῖο εἶχε ὠστόσο καλέσει ἡ ἴδια, τῆς ἔβρινας.

Ἄλλο τόσο ὡμοσ ἀπάνησε κ' ὁ γιαντὸς, βλέποντάς τὴν νὰ τὸν κιντῶξη μὲ κατὰλήξει κ' ἀπογοιτησι.

— Μὲ εἰδοποιήσατε πρὸ ὀλίγου, τῆς εἶπε.

— Ναι... ἀλλῶ... ναι... ναι, βέβαια, περάσατε, γιαντρέ.

— Μὰ τί συμβαίνει, κόρη μου;

Ἡ ὑπερέτρια κούνησε ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι τῆς. Δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πῆ τίποτε γιὰ τὸ τραγικὸ περιστατικὸ τῆς Λίτσας. Ἐλλῆς... Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε ἀπλῶς:

— Ἡ κυρία εἶνε ἀρρωστὴ. Ἀρρώστασε ξαφνικά. Περάσατε, γιαντρέ...

Ἀνέβηκαν τὴ σκάλα. Προηγείτο ὁ γιαντὸς.

Μόλις πλησιάσαν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς κ. Λιναρδὴ, ἀκούσαν τὴ φωνὴ τῆς βραχνῆ, ἀγωνιώδη, τρεμμένη:

— Λίτα μου!... Λίνα μου!... Παιδιά μου!... Ἐλάτε... Τρέξετε... Πειθαίνο!...

Ὁ γιαντὸς στάθηκε καὶ κιντῶξε τὴν ὑπερέτρια παραξενεμένος. Ἡ ὑπερέτρια κούνησε τὸ κεφάλι τῆς λυπημένα.

— Παραμύλια, εἶπε, βρισκόνται στὴν πύχη τὴ δικαιολογία αὐτὴ. Μὰ ἡ κ. Λιναρδὴ δὲν παραμύλιωσε. Καὶ μὴ μὴς ἀκουσε τὰ βήματα νὰ σταματοῦν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς, φώναξε ἀκόμα πῶ δυνατὰ, πῶ λαχταρομένη καὶ ἀπαρκατικά:

— Λίτα!... Λίνα!... Ποῦ εἶνε τὰ παιδιά μου; Πειθαίνο!... Θε-

λω νὰ δῶ τὰ παιδιά μου...

Ὁ γιαντὸς, μὴ ὑπαπευόμενος τὶ τραγωδία παίζεται μέσα στὸ εὐτυχημένο ὡς γλῆς αὐτὸ σπίτι, προχώρησε γρήγορα—γρήγορα καὶ μπῆρε στὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστῆς.

Ἡ κ. Λιναρδὴ ποῦ εἶχε τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὴν πόρτα, μόλις τὸν ἀντίκρινε, ἀφῆσε ἕνα ξεφωνητὸ ἀπελπισίας κ' ἄρχισε νὰ κλαίει:

— Γιαντρέ, τὰ παιδιά μου, ποῦ εἶνε τὰ παιδιά μου;

Ὁ γιαντὸς πλησίασε στὸ κρεβάτι τῆς καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθισχύσασθ:

— Ἦσυχάστε, κυρία Λιναρδὴ. Δὲν ἔχετε τίποτε. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τρομάζουμε τῆς δεσποινίδος ἄδεια...

Ἡ κ. Λιναρδὴ σήκωσε τὰ μῆλια τῆς καὶ τὸν κιντῶξε σὴν νὰ μὴ τὸν γινώριξε, σὴν νὰ τὸν ἔβλεπε τώρα γιὰ πρώτη φορὰ. Εἶχε ἔχμαίει πῆ τῆς ἐπιφυλάξιες τῆς πάνω στὴν τραλιῆ τῆς ἀπελπισία. Γιαντὶ νὰ κριθῆται πῆ καὶ; Γιαντὶ;...

— Γιαντρέ, τοῦ φώναξε, δὲν πρόκειται νὰ μῆνα. Ἄς πεθάνω χίλιες φορὲς ἐγὼ ἢ ἴδια. Πρόκειται γιὰ τὰ παιδιά μου, γιαντρέ. Ἡ Λίτα μου, γιαντρέ μου, τὸ παιδί μου, ἡ λοιπρεντὴ μου κόρη, δὲν ζῆ πῆ καὶ!... Πνίγηκε, ὦ ναι, πνίγηκε!...

Ὁ γιαντὸς τινάχτηκε, σὴν νὰ τὸν χτύπησαν κατὰσθη καὶ κιντῶξε πῆ καὶ τοῦ ποῖσσε ἡ ὑπερέτρια. Τὴν κιντῶξε κατὰμιατα, σὴν νὰ ἔπρῶσε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι ἔλιου τοῦ μυστηρίου, σὴν νὰ τὴν φωτισσο: «Τραλιῆθηκε ἡ ἀτυχη κυρία σου»;

Μὰ ἡ ὑπερέτρια δὲν ἔδωσε ἀπάνησι. Ἔσκηψε τὸ κεφάλι τῆς κ' ἀναλύθηκε σὲ δυνατούς λυγμούς.

Ἐξαφνικά σιγνημένους, ὁ γιαντὸς ἔκμηψε καὶ πῆ καὶ κοντὰ στὴν κ. Λιναρδὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ ταρατῆσθε, κυρία. Πέστε μου τί συμβαίνει. Ἐπιστηθεθῆτε σὲ μῆνα. Συνέβη τίποτε κακὸ στὴ δεσποινίδα Λίτα; Μῆλστε μου, χωρὶς νὰ ταρατῆσθε. Μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε ἀπόλυτος σ' ἐμένα, κ. Λιναρδὴ.

Τὰ λόγια τοῦ γιαντροῦ μαλάκωσαν κάπως τὸν πόνο τῆς κ. Λιναρδὴ. Καί, διαγνόνοντας τὸ αὐτὸ μανθῆλι τῆς γιὰ νὰ μὴν ξεφρονίξη δυνατὰ καὶ νὰ πνίγη τοῦς λυγμούς τῆς, τοῦ εἶπε τὸ καθῆτι ποῦ συνέβη ἀπὸ τὸ πρῶτ. Πῶς ἔβριψε ἡ Λίτα πρὶν ἔκμηψουν οἱ ἄλλοι στὸ σπίτι, πῶς τὴν ἐπερῶμεναν μῆλια ἄλη τὴν ἡμέρα καὶ πῶς ἔλαβαν τὸ ἀπόγευμα μῆ ἐπιστολὴ τῆς, μὲ τὴν ὁποία τοῦς εἰδοποιήσε ὅτι πηγαίνει νὰ πνιγῆ στὴ θάλασσα.

Ὁ γιαντὸς ἀκουσε ἄλη ἀπὴ τὴν ἱστορία, χωρὶς νὰ διακώμη καθόλου τὴν κ. Λιναρδὴ. Κατάλαβε, ὅτι ἐπερῶμετο γιὰ κάποια ἀσηθηματικὴ ἀπογοιτησι, κ' ἐπειδὴ ἐγινώριξε καλὰ τὴ Λίτα, ἔλπισε πῶς δὲν θὰ ἐπαραμυτοποίησε τὸ σκαλό τῆς, ὅτι θάγαρνε τὸ γράμμα τῆς πάνω στὴν ἀπελπισία τῆς.

Τῆς σέμψεις τοῦ αὐτῆς τῆς εἶπε ἄμέσως στὴν κ. Λιναρδὴ. — Νὰ εἶστε βεβαία, κυρία, συνέχισε, πῶς ἡ δεσποινὶς Λίτα δὲν ἐπαραμυτοποίησε τίποτε ἀπόλυτος ἀπ' αὐτὰ ποῦ σῶς ἔγραφε. Ἡ δεσποινὶς Λίτα εἶνε πῶν φρόνημη καὶ λογική. Ἄν ἀποκοιτησθῆτε ἔτσι χωρὶς λόγο. Ὁ μὴν τὸ πιστεῦσατε... Ντρέπαται ἴσως νὰ σθῆ αὐτὴ, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποῦ κιντῶξε καὶ σῶς ἔγραφε, μὰ δὲν ὄ ἀγῶρησε νὰ τὴν σπῆξετε στὴν ἀρχαλιά σας...

Λέγοντας τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια, ὁ γιαντὸς κιντῶξε γύρω τοῦ καὶ ρώτησε:

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Λίνα; Δὲν εἶν' ἐδῶ;

Ἡ ἐρώτησι τοῦ αὐτῆς ἔκμηψσε στὴν ψυχὴ τῆς κ. Λιναρδὴ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία ποῦ εἶχε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴ δεύτερη κόρη τῆς.

— Ἡ Λίνα, φώναξε, ποῦ εἶνε ἡ Λίνα;

Ἡ ὑπερέτρια ποῦ ἔσσεσε σὲ μὴ ἀρη, χωρὶς νὰ μιλήη, βγῆρε ἄμέσως ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, λέγοντας:

— Πηγαίνο νὰ δῶ, κυρία. Πηγαίνο ἄμέως.

Μπῆρε στὴν παρατετασία, μὰ ἡ Λίνα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας τῶν δυὸ ἀδελφῶν ἦταν κλεισθῆ.

«Θάνα στὴν κάμαρά τῆς», σέμψηκε ἡ ὑπερέτρια. Μὰ τί ἔβριψε ἐκεῖ μέσα; Ἐβλῆκε μόνη τῆς; Καὶ πῶς δὲν ἀκουσε τὴ μαμὰ τῆς ποῦ τὴ φώναξε, πῶς δὲν ἀκουσε τὸ γιαντὸ;

Ἐπρῶσε ὠστόσο νὰ τῆς χτυπήσθ, νὰ τῆς πῆ πῶς τὴν ἔπρῶσε ἡ μαμὰ τῆς. Πλησίασε μὲ κάποιο ἀνεξήγητο φόβο στὴν πόρτα κ' ἀφουγκράσθηκε. Ἀπόλυτὴ ἡσυχία ἐπικρατοῦσε. Δὲν ἦταν ἱσταν μέσα ἡ Λίνα; ('Ἀκούσθητε)

Ἡ ὑπερέτρια χτύπησε μὲ κάποιο φόβο τὴν πόρτα...